

မြေအောက်

အနိုးဆုံးမှာ...ဝေး

"ရွတ် . . . ရွတ် . . . ရွတ်"

"ဝုန်း"

"အမယ်လေး"

ရုတ်တရက်လန့်ကာ ထခုန်လိုက်၏။ ပိတောက်ပင်ကိုင်းနှင့် အတူ ပြုတ်ကျလာသော ကလေးမလေးကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။

ကလေးမလေးက ပိတောက်ကိုင်းကို ဖယ်ကာ ထရန် အားပြုလိုက် ကာမှ သတိဝင်သွားပြီး

"ထ . . ထ၊ ဘယ်နားနာသွားသလဲ သမီး"

နူးညံ့သောစကားသံနှင့်ယုယစွာဆွဲထူထွေးပွေ့မှုကြောင့် မိုးချစ်မေ အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သီးများ ပင် ထသွားလေ သည် ။

"သမီးက ဘာလို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ရတာလဲ သမီးရယ်"

ကလေးမလေးထံမှ တုံ့ပြန်မှုမရပေ။ ခြေတစ်ဖက်ကိုသာ လက်နှင့်ဖိ၍ ရှုံ့မဲ့နေ၏။ သူက ခြေထောက်ကိုဆွဲကြည့်ရင်း

"မှန်း ဒီနားလားသမီး"

"အင်း ဟုတ်ကဲ့ နာလိုက်တာ"

ခြေထောက်ကိုဆွဲဆန့်ကာ ဒူးဆစ်ကို နှိပ်ပေးရင်း

"ခြေထောက်နဲ့ ကျတာထင်တယ်၊ ကဲ ထကြည့်စမ်း"

သူက ဦးအောင်ထံ၍ ကလေးမလေးကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ညာခြေထောက်မှာ ထောက်မရဖြစ်ကာ ပြန်ခွေသွား၏။

"သမီးခြေထောက် တော်တော်နာသွားတယ်ထင်တယ်၊ ကဲ လာသမီးအိမ်ကို လိုက်ပြဦး၊ ထမ်းလာခဲ့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စွေခနဲ ကောက်ချီလာသည်။

ဝဝကစ်ကစ်မို့ ချီလိုက်မှ အတော်လေးမှန်းသိလိုက်၏။

"ရှေ့မှာ ပါ"

"ဟေး မိုးချစ်၊ ဘာဖြစ်တာတုံး"

ခြံဝင်းထဲတွင် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ပဲညွန့်ချိုးနေသော အသက်လေးဆယ်ခန့် မိန်းမဝဝကြီးက ပြေးထွက်လာကာ ပြူးတူးပျာတာ ဖြစ်သွား၏။

"သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာ"

"ဪ ခီကလေးမနယ်ကွယ် ဆော့လိုက်တာ၊ သူ့အမေ သိရင်တော့ ဆူတော့မှာ ပဲ၊ လာ လာ အိမ်ပေါ်တက်၊ လမ်း မလျှောက်နိုင်ဘူးလား၊ အရိုးများ ကျိုးသွားရော့ လား"

အမျိုးသမီးကြီးကား တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် သိလိုသော အကြောင်းအရာများကို ဆက်တိုက် မေးချလိုက်၏။

သူ ဘာမျှမပြောနိုင်သေးဘဲ၊ အိမ်ရှေ့ ပက်လက်ကုလား ထိုင်လေးတွင် ကလေးမလေးအား ညင်သာစွာ ချလိုက် ပြီး

"အစ်မကြီး ခြေထောက်ကို ရေဝတ်နဲ့ ပွတ်ပေးရအောင် ရေဝတ်ယူပေးပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့"

အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ ဘာကောင်မှန်း မသိသော် လည်း သူခိုင်းသည် ကို အားလုံး ပြုလုပ်ပေး၏။

"ဦးဦးက ဒေါက်တာနော်"

"သမီးက ဦးဦးကို သိလား"

"သိတယ်လေ၊ မနေ့ကပဲ သမီးတို့ ကျောင်းကို ကျန်းမာ ရေး လာစစ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဦးဦးလာတာကို သမီး မြင်လို့ သစ်ပင်ပေါ်က တက်ကြည့်တာ"

"ဟုတ်လား၊ မနေ့က ဦးဦးတို့ က သုံးကျောင်းစစ်ရတယ်၊ သမီးက ဘယ်ကျောင်းကလဲ"

"အ-မ-က (၁) ကပါ"

"ဪ"

ရွှေဆံတော်ဘုရား သွားရာလမ်းဘေးမှ ကျောင်းကလေး ဖြစ်သည် ။ ထိုကျောင်းကလေးက လူနေရပ်ကွက်နှင့်မနီးဘဲ သီးသီးသန့်သန့်ကလေးဖြစ်နေ၍ သူသဘောကျမိ၏။ ကျောင်း ရှေ့ကွင်းပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားနိုင်သည် ။ လေ ကောင်း လေသန့်လည်း ရသည် ဟု ထင်မှတ်ကာ နှစ်ခြိုက် မိ၏။

"ဘုရားလမ်းက ကျောင်းလေးနော်သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

'ရှင့်' ထည့်ပြောလိုက်သောကြောင့် သူက သဘောကျစွာ မိန်းကလေး၏ ပါးကို ဆွဲလိမ်လိုက်ရင်း

"သမီးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ သမီးနာမည် မိုးချစ်လား"

"မိုးချစ်မေ"

"ဦးနာမည်နဲ့ တူတယ်၊ ဦးက မိုးဇင်"

ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်တက်လုဆဲဆဲ မေရှင်းသန့်၏ ခြေ လှမ်းများ ရပ်တန့်သွား၏။

"မိုး ဇင် မိုးဇင်"

ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာညည်းညူလိုက်ပြီး အိမ်မှ အသာအယာ ချောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ သမီးခြေထောက် ကို ရေပတ်တိုက်ပေးနေ၏။

နောက်ကျောပေးလျက်ရှိသော သူ၏ ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် ကြက်သီးထသွားသည် အထိ တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားမိ၏။

"ဘုရား ဘုရား၊ ကမ္ဘာကြီးက သိပ်ကျဉ်းပါလား"

လှေကားထစ် သုံးထစ်ကိုပင် ဆင်းလာသည် မှာ အနိုင်နိုင် ခူးများ တုန်ယင်ကာ မသယ်ချင်လောက်အောင် စိတ် လှုပ် ရှားမိ၏။

"မေ "

မိုးချစ်မေက မိခင်၏ အရိပ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် လှုပ်ရှား သွားသည် ။ သို့ရာတွင် မိခင်က ပြန်လှည့်သွားသောကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ နားမလည်သလို လိုက် ကြည့် မိ၏။

မိုးချစ်မေ၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ကာ သူလည်း လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

"ဖယ် ကျုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒီအိမ်မှာ က မိန်းမချည်းပဲ ရှိတော့ ခြေ

သုတ်တာ ထဘီအဟောင်းပဲရှိတယ်"

အမျိုးသမီးကြီးက ထဘီအဟောင်းယူကာ ရေစိုနေသည့် ခြေထောက်များကို ခြောက်သွေ့သွားရန် သုတ်လိုက်၏။

"ခြေသပွတ်တိုင်လည်သွားတာ ဖြစ်မှာ ပါ၊ အစ်မကြီး ဆီမှာ လိမ်းဆေးတစ်ခုခုရှိရင် ပေးပါလား၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပေမယ့် လောလောဆယ်ဆယ် ဘာဆေးမှ မပါဘူး၊ မနက်စောစော လိမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ ကလေးမလေးကို တွေ့လို့ ပါ"

"ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်၊ မကျိုးမပဲ့တာ ကံကောင်း၊ ကျွန်မဆီမှာ ဦးအုန်းစိန်လိမ်းဆေး ရှိပါတယ်"

"ယူခဲ့ပေးပါအစ်မကြီး၊ ပြီးတော့ ပတ်စရာအဝတ်ကြီး ကြီးတစ်ခုလဲပေးပါနော်၊ စောင်အစုတ်တို့ အိပ်ရာခင်းအစုတ် တို့ လျှော်ပြီးသား သန့်သန့်လေးပေါ့"

"ရှိပါတယ်"

အစ်မကြီးက ကိုယ်လုံး အိပ်ပွဲကို လှုပ်လှုပ်လှဲလှဲနှင့် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြန်သည် ။ မိုးဇင် ကလေးမလေး မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း မိမိအား သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့် သည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေ၏။

ထိုစဉ် အိပ်ခန်းထဲတွင် တီးတိုး စကားပြောသံများကို ကြားနေရသဖြင့် မိုးဇင် မျက်မှောင်တွန့်သွားသည် ။

"သမီး ဖေဖေနဲ့ မေမေရော"

ကလေးကို ရုတ်တရက် မေးချလိုက်သဖြင့် ကလေးမလေး ၏ မျက်လုံးလေးမှာ ဝိုင်းသွားပြီး-

"သမီးမှာ ဖေဖေမှ မရှိတာ"

"ဪ"

ရင်နာစွာ ညည်းညူလိုက်မိသည် ။ မိဘ မပြည့်စုံသော ကလေးများ
ကိုတွေ့လျှင် သူ့ဘဝနှင့် စာနာမိ၏။

"ဒါဆို မေမေရော"

"မေမေကဆရာမ ကျောင်းပိတ်လို့ ဈေးကိုသွားတယ်"

"ဪ ခုနက အကြီးလား"

"ကြီး မကြီး၊ မေက မမရီလို့ ခေါ်တယ်"

"ဒီမှာ ဆေးရပြီ"

ထပ်မေးဟန်ပြင်ပြီးမှ စကားပြတ်သွားပြီး ဦးအုန်းစိန် ပုလင်းကိုဖွင့်
ကာ ဆေးရည်များ နှင့် ညင်သာစွာ ပွတ်လိမ်း ပေးလိုက်၏။

အိမ်မှာ ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာဖြစ်သော်လည်း ဓနိမိုး မိုးထား သဖြင့်
အေးမြနေသည် ဟု ထင်မိသည် ။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင် လေးတစ်
လုံးနှင့် အိမ်ခန်းထောင့်တွင် စာကြည့်စားပွဲ ကုလား ထိုင်တစ်လုံးသာ ရှိ
သည် ။ ဧည့်သည် လာလျှင် အဆင်သင့် ခင်းပေးနိုင်ရန် အနားအနီကွပ်
ထားသော ဖျာချောလေး မှာ အိမ်၏ ထောင့်တွင် ထောင်လျက်ရှိနေသည်

။

ကြမ်းပြင်မှာ တိုက်သားကျနေ၍ အညိုရောင်ဘက်သို့ လုနေသည် ။
ဘုရားစင်အောက်မှ ပြတင်းပေါက် သံတိုင်က လေးများ သံချေးတက်နေ
သည် ကလွဲ၍ နေ့စဉ် ပွတ်တိုက် ပြုပြင်ထားသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး မှန်တ

စိမ့်ပင် မရှိပေ။

ရင်ထဲ၌ အစဉ်အမြဲ သန့်ရှင်းစွာနေတတ်သော မမကို တမ်းတမိသည်။

"သမီး ခဏကြာရင် ပျောက်သွားမှာ နော်၊ ဦးဦး ည နေကျတော့ လမ်းလျှောက်ရင်း လာကြည့်မယ်၊ မဆော့နဲ့ ဦး၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေ သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ "

"အစ်မကြီး၊ ကလေးကို လမ်းမလျှောက်ခိုင်းနဲ့ ဦးနော်၊ နာရင် ကိုက်ရင် ပါရာစီတမော့လေး တိုက်ထားပေးပါ၊ သူ့ အမေကိုလဲ ပြောပြလိုက်ပါ၊ ညနေမှ ကျွန်တော်တစ်ခေါက် လာကြည့်ပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်"

"ကျွန်တော့်နာမည် မိုးဇင်ပါ"

သုံးထပ်သားနံရံကိုမှီကာ နားထောင်နေသည့် မေရှင်း သန့်၏ မျက်ရည်များကား ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပြိုဆင်းလာ လေသည်။

"ဒေါ်လေးအုန်းစိန် ရှိသလားဟင်"

"ဗျာ "

ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးရခက်နေ စဉ် ဧည့်သည် ရောက်လာသည် ကို မသိလိုက်မိပေ။

"အဘွားလေးလား၊ အဘွားလေးရေ ဒီမှာ ဧည့်သည် ဧည့်သည် "

ဒါပဲအော်ပြီး သူ့ ဆိုင်ကယ်စက်ကို ဆောင့်အောင့်ကာ နှိုးနေ၏။ ချွေးများ စို့ထွက်လာသည် အထိ စက်က မနိုး သေးပေ။

"ဟူး ဖေဖေကလဲ အသစ်ဝယ်ပေးပါဆို စာမေးပွဲ အောင်မှ ဝယ်ပေးမယ်တဲ့ ၊ တောက် မီးခြစ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ခြစ်လိုက်ရင်တော့ကွာ ဟင်း"

"ငါ့ဆီမှာ ရှိတယ်ဟေ့၊ ယူမလား"

"ဟာ အရေးထဲ"

ကိုဘဦးကို လူကမမြင်ရသေး၊ အသံကအလျင်ကြားရပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် အနံ့ပါလိုက်လာ၏။

စောစောစီးစီး အရက်နာကို ဖြေနေပြီထင်တယ်၊ ဒါ ကြောင့် စောစောက ဧည့်သည် ကို မမြင်တာကိုး -

သူ့ဘာသာသူ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း ခေါင်းပေါ်မှ အနီရောင် ဟဲလ်မက်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး -

"ဦးလေး လိုက်ပို့ပေးဗျာ"

"မင်းဖေဖေ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ မေးပါဦးကွာ၊ မရှိမှ လိုက်ပို့ပေးရမှာ ပေါ့"

"အရစ်ပဲ"

မကျေမနပ်နှင့် ဟဲလ်မက်ကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်ပစ်တင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

ဧည့်ခန်း ဆိုဟာခုံများ တွင် ဘွားလေးဒေါ်အုန်းစိန်ရော ဖခင် ဦးထွန်း

ဆိုင်ရော စောစောက ဧည့်သည် အမျိုးသမီးပါ နေရာယူနေ၏။

"ဖေဖေ "

သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖခင်ကိုသာ မကျေမနပ် ဆောင့်၍ ခေါ်လိုက်၏။

"အတော်ပဲ လာဦးသား"

ဖခင်က မိုးဇင်ထက် စောစောပင် လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သူ့ နားထိုင်ရန် ဆိုဖာကို လက်ပုတ်ပြနေသဖြင့် အသာဝင်ထိုင် လိုက်၏။

"ဒါ သားမမ"

ဖခင်စကားကြောင့် မိုးဇင်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တွန့် သွားပြီး ဧည့်သည် မမအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖခင်အား မသင်္ကာသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စွေကြည့်လိုက်သည် ။ အဖော်မဲ့သောသူသည် ဖခင်အား အိမ် ထောင်ပြုပြီး သူ့အတွက် ညီ၊ ညီမလေးများကို မွေးပေး ပါဟု တောင်းဆိုစဉ်က ဖခင်က ငြင်းပယ်၍ အိမ်ထောင် ရေးလောကကို စိတ်ပျက် ပြီးငွေ့နေကြောင်း ပြောခဲ့သည် ။ ယခုမှ

"အဘွားလေးရဲ့ တူမပေါ့၊ မေရှင်းသန့်တဲ့ ၊ ကုန်သွယ်လယ် ယာမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ တိုက်ကြီးကနေ ရုံးလာတက်ရ တာမလွယ်လို့ ဖေဖေတို့ အိမ်ကပဲ ရုံးတက်မယ်၊ သားလဲ မမတစ်ယောက် တိုးတာပေါ့"

"ဟူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း နှင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၏။ စောစောက အထင်မှားသွား သည့်အတွက် အားနာသွားမိသည် ။

"ဆိုင်ကယ်က စက်နှိုးမရလို့ ဖေဖေ"

မမမျက်နှာကို မော်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့ကိစ္စကိုသာပြော လိုက်သည်။ ။

ဦးထွန်းဆိုင်က မေရှင်းသန့်အား အားနာသွားသော အကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး မိုးဇင်ပခုံးကိုပုတ်ကာ

"သားတစ်ယောက်တည်းမို့ သူက အဖေကို နိုင်တယ် သမီးရေ၊ အိမ်မှာ က သူပဲကလေးရှိတာမဟုတ်လား၊ ကဲ သားက ဘယ်သွားချင်လဲ"

"ကျူရှင်လေ၊ ဖေဖေကလဲ ကိုးနာရီ၊ အခုနီးတောင် နေပြီ"

ဆိုးနွဲ့သည့်ပုံစံနှင့် ဖခင်အား နွဲ့ကာပြောလိုက်၏။ ထို အခါတွင်

"ဪ ဟုတ်လား၊ ကိုဘဦးရေ ကိုဘဦး"

ဦးထွန်းဆိုင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးဘဦးမှာ တလှုပ် လှုပ်နှင့် အိမ်ထဲဝင် လာပြီး အစဉ်အမြဲမူးနေ၍ ကိုဘမူးဟု လည်း ခေါ်၏။

"ဆရာများ သွားစရာရှိသေးလားလို့ "

"ကျွန်တော်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ သား ကျူရှင် အချိန်မီဖို့ က အရေးကြီးပါတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော် သွား မယ်ဗျာ၊ ကဲ သွား သွား"

ဖခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ရသောအခါ ကမန်းကတန်းနှင့် ထွက် သွားသည်။ ။ မသွားမီ မေရှင်းသန့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။ ။

မေရှင်းသန့်၏ မျက်နှာ ဖြူဖြူစင်စင်လေးကို အဘယ် ကြောင့် မကြည့်ရဲဖြစ်နေသည် ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည် နိုင်တော့ပေ။